

Proletarya Neden Birleşik Cepheye Önderlik Etmeli?

12.11.1996 • Bob Avakian'ın Yazıları • Yeni Komünizm

Editörün Notu: Devrimci Önder ve Yeni Komünizm'in mimarı Bob Avakian'ın aşağıdaki makalesi 2 Şubat 1997 tarihinde *Revolutionary Worker* #892'de yayınlanmıştır. Türkçe çevirisini okurlarımız için aktarıyoruz.

Çok kararlı olmamız ve sözünü ettiğimiz stratejinin **Proletarya Önderliği Altında Birleşik Cephe** olduğu gerçeğine sıkı sıkıya sarılmamız çok önemli.

Yalın hakikat, proletarya ve onun öncü partisinin genel ve nihai anlamda birleşik cepheye önderlik etmesi gerektiğidir, aksi takdirde en nihayetinde devrime ve geniş kitlelerin kurtuluşuna hizmet etmeyecektir. Bu son derece temel bir hakikattir.

Ayrıca iktidarın ele geçirilmesinden sonra, yeni sosyalist toplumda ve komünizme geçiş boyunca, proletarya ve onun öncü partisi yalnızca genel olarak önderlik etmek zorunluluğuna sahip değildir. Bununla birlikte ve özellikle proletarya, kültür de dahil olmak üzere üstyapının tüm alanlarında burjuvazi üzerinde çok yönlü bir diktatörlük uygulamalıdır. Bu durum, Mao'nun özellikle Kültür Devrimi aracılığıyla ve özellikle (ve çok vurgulu bir şekilde) Deng Xiaoping'e ve onun revizyonist karargahına karşı son büyük savaşında defalarca altını çizdiği bir noktaydı.

Bunun temel bir yönü olarak, proletarya, partisinin önderliği aracılığıyla devlet iktidarının temel direklerini -orduyu ve genel olarak devlet aygıtını- kontrol etmek zorundadır. Bu konuda yapılacak hiçbir hata ve tereddüt durumu olmamalıdır. Proletarya ve onun partisi dışında hiçbir sınıf, devlet iktidarının temel direkleri üzerinde önderlik yapmayacaktır. Ve eğer başka biri yaparsa, o zaman gitmemiz gereken yere gitmeyeceğiz -bu bir hakikattir- ve bu konuda katı olmalıyız.

Eğer çizgimizi ve onun temel ilkelerini ne kadar sıkı kavrarsak, o kadar geniş bir şekilde birleşebiliriz. Ancak bu konuda bir temelimizin olması gerekiyor: Sosyalist toplumda, genel olarak üstyapıda ve özellikle devlet iktidarının temel direkleri açısından başka hiçbir sınıf öncü ve lider bir konuma sahip olmayacaktır. Aksi takdirde kitleler acı çekecek ve eski toplum geri getirilecektir. Bu oldukça yalın bir hakikattir.

Bu konu, K. Venu'ya* karşı yürütülen *“Demokrasi: Her Zamankinden Daha Fazlasını Yapabiliriz ve Bundan Daha İyisini Yapmalıyız”* polemiğinde dile getirilen temel bir noktaydı. Eğer tüm bu sözde demokrasiyi sınıfsal içeriği olmadan ifade etmeye çalışırsanız, yapacağınız şey proletarya diktatörlüğünün altını oymak ve yıkmak olacaktır. Proletarya diktatörlüğünü daha “demokratik” bir şekilde uygulamayacak, proletarya diktatörlüğünün altını oyup yıkacaksınız. Ve bu durumda yeni ya da eski sömürücüler iktidarı ele geçirecek ve eski toplumun eşitsizliklerini geri getireceklerdir.

Bunu söylemenin başka bir yolu, yalnızca iktidarın ele geçirilmesine hazırlanmak ve bunu gerçekleştirmek için değil, fakat komünizme geçiş süreci boyunca, partinin kendisinin maddi temeli ve ideolojik temelinin, sınıfsal farklılıklarının ve buna bağlı her şeyin ortadan kaldırılmasına dek, proletaryanın ve onun öncü partisinin birleşik cepheye sonuna kadar önderlik etmesi gerektiğidir.

Sahadaki Pek Çok Ordudan Tek Bir Orduya

Bu durum, özellikle devlet iktidarının temel kaldıraçları söz konusu olduğunda çok karmaşık bir meseledir. Burada yine çok keskin bir çelişki ön plana çıkıyor. Lenin'in açıklamasına geri dönelim. Devrim, bir ordunun şurada hizaya girip 'biz emperyalizmden yanayız' derken başka bir ordunun da burada hizaya geçip 'biz de sosyalizmden yanayız' diyerek aralarında savaşması kadar basit ve kolay bir şey değildir. Gerçekte, devrimci mücadele sırasında ve büyük olasılıkla devrimci savaşta sahada birçok ordu olacaktır.

Proleter devrimciler, bu çok derin maddi gerçeklik arasındaki çelişkiyi nasıl ele alırlar? Diğer yandan, yalnızca proletaryanın, proletarya diktatörlüğünün ve özellikle de devlet iktidarının temel direkleri ve kaldıraçları konusunda komuta konumunu kullanması gerektiğine dair çok

köklü ilke nedir?

Veya başka bir deyişle, komünistlerin iktidarı ele geçirme sürecinde nesnel olarak ve hatta belki bir süre sonra bile sahada (en azından siyasi ve muhtemelen askeri olarak) çok sayıda ordu olacağı çelişkisiyle nasıl başa çıkacaklar? Sonuçta tek bir liderlik altında sadece bir ordu olabilir mi? Başka bir deyişle, devrimden sonra proletarya diktatörlüğü ile pek çok ordu olmayacak, sadece bir ordu olacaktır.

Şimdi, bu genel çelişkiye dahil olan belirli karmaşık faktörlerden biri de ulusal sorundur. ABD’de (şimdiki durumda) Afro-Amerikanların kendi kaderini tayin hakkı ve özellikle ayrılma hakkı (kendi devletini kurma hakkını) vurgulamıştık. Özellikle beyazlar arasından geniş kitlelere bunu aktarmayı ve “kendi kaderini tayinci bir ruh” içinde bu kitleleri eğitmeye devam etmek gerekmektedir. Kendi kaderini tayin hakkını savunmanın, egemen olan Avrupalı-Amerikan halk açısından bu sorunun eşitlik temelinde ve güç kullanımından vazgeçilerek çözülmesi gerektiği anlamına geldiğini vurgulamak gerekmektedir.

Aynı zamanda, devrimin amacı, herhangi bir verili noktada mümkün olan en geniş topraklarda proletaryanın egemenliğini kurmaktır. Bu da tam olarak halkın gönüllü birliğine ve eşitlik mücadelesine dayanmaktadır. Buna uygun olarak hedefimiz, proletaryanın ve tüm uluslardan halk kitlelerinin çıkarlarını temsil edecek, eşitlik ilkesine dayanacak ve halkın gönüllü birliğini ifade edecek *tek bir çokuluslu proletaryanın tek bir öncü partisi tarafından yönetilen tek bir devrimci ordu ile birleşik bir devlet aygıtı* elde etmektir.

“Ayrıca diğer sınıf güçlerinin olumlu nitelikleri ne kadar çok ön plana çıkarılabilirse, bu diğer sınıf güçleriyle birlikte yaşamak ve dünya çapında komünizme geçişin bütün bir tarihsel döneminde maddi ve ideolojik olarak o kadar çok şey değiştirmek mümkün olacaktır. ” - Bob Avakian

Tüm bunları doğru bir şekilde ele almanın kolay olmayacağı açıktır, ancak yapılması gerekir, yapılabilir de. Burada bahsettiğim şey, devrimci güçlere bunu yaparken rehberlik etmesi gereken ve rehberlik edecek temel ilkelerdir.

Elbette sosyalist toplumda fazlasıyla çeşitlilik, hatta bir anlamda ordu içinde de çeşitlilik olacaktır. Birliğe olduğu kadar çeşitliliğe de ihtiyacımız var.

Ancak devrimden sonra pek çok farklı ordu olmayacak. Çünkü eğer ortada çok sayıda farklı ordu varsa, bu durumda kesin olarak bu farklı ordular tarafından temsil edilecek pek çok farklı sınıf olacaktır, ve bunlardan biri de burjuvazi olacaktır. Bunu istemiyoruz, çünkü o zaman proletaryanın sınıfsal çıkarları ön plana çıkarılmayacak ve desteklenmeyecektir.

Sağlamlık ve Esneklik

Tıpkı entelektüel alanda olduğu gibi, *sağlamlık ve esneklik, birlik ve çeşitlilik, birlik ve mücadele politikasına* sahip olmalıyız. Fakat aynı zamanda, eğer devrimci bakış açısı öncü konuma yerleştirilmezse, işte bu durumda kitlelerin çıkarları zarar görecektir. Bu mesele dar anlamıyla komünistlerin çıkarları zarar görecektir meselesi değildir; kitleler zarar görecektir. Eski toplumun cehennemine geri sürükleneceklerdir. Devrimciler, eğer entelektüellerin kendiliğinden eğilimlerine engel olmayacak koşullar yaratırlarsa -genel anlamda aydınlardan bahsediyoruz; komünist aydınlar değil, daha geniş anlamda aydınlardan bahsediyoruz- o zaman bu aynı koşullar, kitleler açısından baskıcı olabilecektir ve kitleleri baskıcı bir sistem altına geri getirecek koşullara dönüşebilecektir. Bu durum, entelektüeller açısından çelişkinin kendini ifade ettiği keskin bir biçimdir.

Devlet iktidarı ve onun temel direkleri meselesi açısından düşünmek gerekirse, devrimciler çelişkilerin doğru bir şekilde ele alınması ve **Proletarya Önderliği Altında Birleşik Cephenin** doğru uygulanması ile aslında proletarya ve partisi tarafından yönetilecek tek bir devlet gücü çekirdeğine ve tek bir ordunun bulunacağı bir konuma geçmek zorunda kalacaklardır.

Hemen konuya girelim: Eğer proletarya, devlet gücünün kilit kaldıraçlarının kontrolünü başka herhangi bir sınıfla paylaşmaya çalışırsa bu işe yaramayacaktır. Bu durumda kitlelerin çıkarlarına hizmet edilmeyecektir. Yalnızca proletaryanın çıkarlarının açık bir şekilde komuta konumunda olacağı bir temelde diğer sınıf güçlerinden en olumlu faktörleri fiilen öne sürebiliriz.

Şimdi bu mesele, proletaryanın birleşik cephede ve sosyalist toplumda öncü rolünü ve komuta konumunu ilan etmesi meselesi değildir. Bu basitçe ilan edilebilecek bir şey değildir, siyasi olarak kazanılması ve savaş alanında kazanılması gerekir. Müttefik olmaya çalıştığınız bu diğer katmanlarla savaşarak, savaş alanında kazanılması gerektiğini kastetmiyorum. Ancak gerçekte diğer tarafı yenen ana güç olan ve proletaryayı ve partisini lider konuma getirmek için onunla birlikte yürütülen tüm siyasi çalışmaları gerçekleştiren proletaryanın devrimci ordusu tarafından somut olarak kazanılması gerekir. Ve eğer proleter devrimci güçler bunu başaramazlarsa, diğer sınıf güçlerine -hatta en radikallerine karşı- liberal bir tutum benimserlerse, işte o zaman geniş kitlelerin çıkarlarını baltalıyor ve en nihayetinde ihanet ediyor olacaklardır. Çelişkiler kendini her zaman bu şekilde sunmayabilir. Ya da her zaman kolayca görünmeyebilirler. Ancak durumun

temel gerçeđi budur.

İdeolojimizi ve çizgimizi ne kadar sağlam kavrar ve uygularsak, stratejik hedeflerimiz doğrultusunda diğer güçlerle o kadar geniş bir şekilde birleşebiliriz. Proletarya diktatörlüğü altında, proletarya ve partisi ne kadar önderlik ederse önderlik rolünü o kadar sağlam bir şekilde kurar ve aynı zamanda proletaryanın çıkarlarını en geniş ve en temel anlamda temsil eden çizgi ve politikaları uygular. Ayrıca diğer sınıf güçlerinin olumlu nitelikleri ne kadar çok ön plana çıkarılabilirse, bu diğer sınıf güçleriyle birlikte yaşamak ve dünya çapında komünizme geçişin bütün bir tarihsel döneminde maddi ve ideolojik olarak o kadar çok şey değiştirmek mümkün olacaktır.

Bunu kendi çalışmalarımızla ilgili olarak düşünürseniz, daha şimdiden bunun kendini nasıl gösterdiğini görebilirsiniz. Herhangi bir mücadele etrafında diğer güçlerle birleşik bir cephede çalışırken diğer çizgiler hakim konumdaysa, bu durumda kitlelerin temel çıkarlarıyla uyumlu hedeflere yönelik daha geniş bir birlik kurulmaz. Daha fazla mezhepçilik, kitlelerin temel çıkarlarından daha fazla uzaklaşma demektir. Yine de bu durum sadece bir mücadeleye ve bir örgüte girip liderliğimizi ilan ettiğimiz anlamına gelmiyor. Önderliği pratikte kazanmalıyız. Ancak uluslararası proletaryanın ve uluslararası komünist hareketin tüm tarihsel deneyiminin yanı sıra kendi pratiğimizin de proletaryanın ve partisinin önderliği için gerekli olan ihtiyacı ve temeli sağlam bir şekilde oluşturduğu bir gerçektir.

Bu “çekirdeği” bırakırsak -bunun proletaryanın önderliğinde bir birleşik cephe olması, baştan sona stratejik yönelimimizin bu olması gerektiği ve bunu pratikte kazanmamız gerektiği gerçeğini bırakırsak- eğer bundan vazgeçersek, her şeyimizi kaybederiz. Bu kadar yalın ve basit.

Bu mesele K. Venu'ya karşı polemiğin ana itici güçlerinden biriydi. Orada şunu belirtmiştik: Eğer sosyalist toplumda bizden yapmamızı istediğiniz şeyleri yaparsak, bu durumda burjuvaziyi daha önce geri alabildiklerinden çok daha hızlı bir şekilde iktidara davet etmiş oluruz.

Uluslararası proletarya, sosyalist ülkelerdeki tecrübelerinde burjuvazinin yeniden iktidara gelmesine engel olmada çeşitli sorunlar yaşadı. Ancak bu polemikte, proletarya eğer her yönden iktidarını kullanmazsa, bu durumda burjuvaziye ön kapının açılacağına işaret

edilmektedir. Arka kapılardan ve pencerelerden girmelerini nasıl engelleyeceğimizi öğrenmeliyiz, ancak eğer proletarya önderlik etmezse bu durumda ön kapıyı açıyorsunuz demektir.

Öte yandan bunun bir diğer yönü de, ideolojimizi ve çizgimizi -uzun vadeli stratejik anlayışla fakat aynı zamanda yol boyunca her bir aşamada- toplumda mümkün olan en geniş halk saflarını fiilen kazanacak (veya en azından “dostane bir tarafsızlığa” kazanacak) şekilde kullanmamız gerektiğidir. Sosyalist toplumda burjuvazi üzerinde çok yönlü diktatörlük uygularken, üstyapının tüm alanlarında çok yönlü yönetim uygularken, söylediğim gibi sağlamlık ve esnekliği bir araya getirmek, diğer sınıf güçleriyle -ve hatta proleter kitlelerin kendi aralarında- mücadele ile birlik çelişkisini doğru bir şekilde ele almak gerekir.

Önceden belirttiğim gibi** orta tabakanın büyük çoğunluğu, proleter devrim ve toplumun sosyalist dönüşümü yoluyla kaybedeceklerinden aslında çok daha fazlasını kazanacaktır. Bu durum sıkıca kavranması ve açıkça akılda tutulması gereken önemli bir noktadır. Fakat bir kez daha belirtmek gerekiyor ki, çıkarları buna tekabül eden ve bir şeyleri kökten değiştirmek için savaşmak için acil bir ihtiyaç ve arzu besleyen toplumsal bir grubun -yani proletaryanın- devrimci mücadelesi yoluyla güçlü bir maddi güce dönüştürülmediği müddetçe, tüm bunlar yalnızca bir soyutlama (en iyi ihtimalle “iyi bir fikir”) olarak kalacaktır.

*K.Venu, sosyalizmden komünizme geçişte öncü partinin belirleyici rolü meselesini reddeden ve Marksizme sırtını dönmüş Hindistan’daki eski bir Maoist liderdir. “*Demokrasi: Her Zamankinden Daha Fazlasını Yapabiliriz ve Bundan Daha İyisini Yapmalıyız*”, Kazanılacak Dünya dergisi 1992/17 içinde DKP ABD Başkanı Bob Avakian, K.Venu’nun hatalı çizgisini çürütmüştür.

** Bkz. “Orta Sınıfa Hitap Eden Devrim”, RW No.776